

Sygn. akt IV CSK 589/16

POSTANOWIENIE

Dnia 10 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa Przedsiębiorstwa [...] Spółki Jawnej w N.
przeciwko Gminie Ś.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 10 maja 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 21 stycznia 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**2) zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 3600
(trzy tysiące sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest środkiem zaskarżenia o charakterze nadzwyczajnym. Ma przede wszystkim na celu – w interesie publicznym – ujednolicenie orzecznictwa sądów powszechnych, rozstrzyganie sporów precedensowych oraz o istotnym znaczeniu dla rozwoju prawa i judykatury sądowej. W związku z tym jednym z koniecznych elementów skargi kasacyjnej jest wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie, w którym skarżący powinien wskazać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. i związku z tym istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący w odrębnym wywodzie wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Powód Przedsiębiorstwo [...] Spółka Jawna w N. oparł wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wyłącznie na przesłance przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Skarżący podniósł, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona z uwagi na oczywiste naruszenie art. 65 § 1 k.c. przy wykładni oświadczenia woli pozwanej Gminy Ś. oraz brak rozważenia konieczności zastosowania w sprawie art. 647¹ § 1 k.c.

W związku z treścią wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania trzeba zwrócić uwagę na jednolicie utrzymywany w orzecznictwie Sądu Najwyższego pogląd, że powołanie się przez podmiot wnoszący skargę kasacyjną na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje do przedstawienia wyводу prawnego zmierzającego do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości,

widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły, czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia, co daje podstawy do uznania skargi za oczywiście uzasadnioną (tak np. Sąd Najwyższy w postanowieniach z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, nie publ.; z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ.; z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, nie publ.; z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, nie publ.; z dnia 20 czerwca 2007 r. II CSK 184/07, nie publ.; z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, nie publ.; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, nie publ.; z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, nie publ.; z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, nie publ.; z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, nie publ.; z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, nie publ.; z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, nie publ. i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, nie publ.). W judykaturze podkreśla się, iż przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia: Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 Nr 13, poz. 230, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, nie publ., z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, nie publ. i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, nie publ.).

Analiza skargi kasacyjnej prowadzi do wniosku, że skarżący nie wykazał tak rozumianej oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Zważyć bowiem trzeba, że z wykładnią oświadczenia inwestora o wyrażeniu zgody na zawarcie przez wykonawcę umowy o roboty budowlane z podwykonawcą ściśle wiążą się okoliczności, w których oświadczenie to zostało złożone a zwłaszcza sekwencja czasowa w odniesieniu do dostarczenia materiału do montażu ogrodzenia, zapłaty za ten materiał przez inwestora i zwrócenie się wykonawcy o wyrażenie zgody na zawarcie umowy z podwykonawcą. Sąd w oparciu o przeprowadzone dowody przy tłumaczeniu oświadczenia woli inwestora uwzględnił okoliczności towarzyszące temu oświadczeniu a swoją ocenę przedstawił w pisemnych motywach. W związku z zarzutem dotyczącym zastosowania milczącej zgody inwestora

w kontekście oceny, czy zarzut ten może kwalifikować skargę, jako oczywiście uzasadnioną, trzeba podnieść, iż w przedmiotowej sprawie poza stwierdzeniem zgłoszenia inwestorowi podwykonawcy brak jest ustaleń, czy inwestorowi została przedstawiona umowa z podwykonawcą lub jej projekt wraz z częścią dokumentacji dotyczącej wykonania robót określonych w tej umowie.

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzi wskazana przez skarżącego przesłanka opisana w art. 398⁹ § 1 pkt i 4 k.p.c. ani brana pod rozwagę z urzędu nieważność postępowania. Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 § 1 w zw. z art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 2 pkt 6 § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015.1804).

aj

I.n